

*Tri splnené
právia*

RONNIE RUNE

Tri splnené prania

VYDAVATELSTVO MOTÝL

TRI SPLNENÉ PRIANIA

Napísala: Ronnie Rune

Ilustrácia obálky: Petra Slamková, Fancy Illustrator

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2026

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Žiadna časť tejto knihy nemá slúžiť na účely trénovania systémov umelej inteligencie.

Ďakujeme, že ste si kúpili legálne vydanie tejto knihy a rešpektujete autorské práva.

ISBN: 978-80-8164-473-3

*Pre všetkých, ktorí prestali veriť na zázraky
a už dávno nepíšu zoznamy prání.
Možno tieto Vianoce nastal čas skúsiť to znovu.*

1. Adventné okienko

ÚLOHA: kúpte si adventný kalendár

FILM: Dash a Lily

PIESEŇ: Christmas (Baby, please come home) –
Mariah Carey

AKTIVITA: otvorte si prvé okienko adventného kalendára

„Určite sa po Novom roku nezapadnete zastaviť a povedať mi, či sa vám knižka páčila!“ zvolala som na pána Arnolda, než vyšiel z dverí mojej knižnice a zároveň kaviarne.

„Vykonám, slečna Hartmannová. Ak sa už náhodou nevidíme, šťastné a veselé!“

Usmiala som sa a ešte raz mu zamávala, skôr ako sa jeho silueta stratila v zasneženom podvečere. Až potom som obrátila pozornosť k ďalšiemu knihomoľovi, ktorý sa s nerozhodným výrazom prehrabával medzi novinkami. Úsmev som si udržala nalepený až do záverečnej, kým som nezamkla za posledným zákazníkom a konečne si nevzdýchla.

Otvorená kapitola na rohu Zámockej ulice, ktorú som minulý rok otvorila, bola v našom meste známa nielen požíčianím kníh, ale aj duchom Vianoc.

Ľudia sem nechodili iba po príbehy. Chodili po vôňu škoric a vanilky, po horúce nápoje servírované v ručne robených porcelánových šálkach či po atmosféru, ktorá pripomínala scénu z romantického filmu. A ja som ich v tom s radosťou podporovala.

Niekedy som sa sama seba pýtala, odkiaľ pramení nekonečné množstvo nápadov na nové príchute kávy či sezónne recepty, ktoré som neustále vymýšľala. Možno som jednoducho verila tomu, že človek dokáže vytvoriť domov aj z obyčajného priestoru, ak doň naleje trochu lásky.

Podišla som k platni a pustila naplno *Have Yourself a Merry Little Christmas* od Franka Sinatru.

Možno by sa ma mohol niekto opýtať, prečo som si v dvadsiatom prvom storočí púšťala platňu, ale daroval mi ju môj starý otec. Nostalgia bola jednou z vecí, ktorým som sa dobrovoľne poddávala.

Z detstva mi veľa nezostalo, takže som si každú spomienku uchovávala o to horlivejšie. Občas som však mala pocit, že sa z môjho života stal rad pohľadník a krátkych telefonátov medzi jednotlivými ročnými obdobiami.

Nemohla som sa však sťažovať. Môj život bol takmer dokonalý. Každý deň ma obklopovali príbehy, vôňa papiera a ľudia, ktorí verili, že odpovede sa dajú nájsť medzi riadkami, no Vianoce mali zvláštny talent vyťahovať na povrch všetko, čo sa počas roka snažíme ignorovať. Teda... presviedčať knihomoľov, aby si odniesli domov ďalší príbeh alebo si sadli k oknu s knihou a horúcim nápojom, bol odjakživa môj sen a počas roka sa mi darilo vnímať to rovnako.

V decembri sa však realita stávala akousi trpkou. Za každým, keď vidím všetkých zamilovaných, ako sa držiaca za ruky korčuľujú, prechádzajú po vianočných trhoch alebo sa,

nedajbože, bozkávajú pod imelom, do hrude mi vystreľuje pichľavá závišť, pretože by som chcela zažiť niečo podobné.

Mojim predstavám nepomáhal ani fakt, že môj romantický život by sa dal nazvať jedným slovom: katastrofa. Môj ex sa so mnou rozišiel minulý rok na Silvestra, pretože som ho k nám odmietla pozvať na večeru, a zvyšok ostatných ľúbostných pokusov by sa vzťahom ani nedal nazvať. Pravdou však bolo, že viac než samotný rozchod ma bolel zrušený výlet do Amsterdamu, na ktorý som sa celé mesiace tešila.

Nechcela som si nahlas priznať prečo...

Pravdepodobne som si naivne myslela, že mi to pomôže zbaviť sa pocitu, že od istého dňa mi Vianoce na jazyku zanechávali horkosladkú príchuť.

Moja racionálna časť nado mnou práve prevracala oči, že sa tu opäť opúšťam iba preto, lebo ku mne dolieha melancholická melódia vianočnej piesne. Vianoce ma dokázali rozveseliť, ale aj nesmierne rozosmútiť. Nechcela som si však kaziť dnešný večer ponurými myšlienkami.

Platňa medzitým prepla na *Christmas (Baby, please come home)* od Mariah Carey a ja som sa prinútila nasadiť si svoj typický úsmev na tvár.

Predsa len je dnes prvý december a zostávalo mi ešte dvadsaťštyri dní na to, aby som sa poriadne naladila na vianočnú atmosféru.

Upratovala som, zatiaľ čo som si nahlas falošne spievala, a takmer som si nevšimla tri osoby, ktoré mi hlasno búchali na dvere.

V prvej stotine sekundy som sa strhla, no potom som sa rozosmiala, keď sa Rina takmer pošmykla na ľade pred vchodom. Skákala hore-dolu, aby upútala moju pozornosť.

Vzhľadom na obrovské okná, cez ktoré bol môj priestor nádherne presvetlený, ma zarazilo, že som si ich nevšimla.

Cupitala som k dverám a odomkla.

„Tancuješ tu ako pomätená, zatiaľ čo my vonku mrzeme,“ vyhlásila Liv, keď sa zababušená v obrovskom šále a čiapke pretlačila okolo mňa.

Leo ma so smiechom zdvihol zo zeme v medveďom objatí. „Jediné tvoje šťastie je, že si taká zlatá, Sienna Hartmanová. A že mi vždy urobíš moju obľúbenú kávu.“

„Nechceš vyskúšať moju novinku *Rozprávka spod ihličia*?“ spýtala som sa nadšene, no on iba zdvihol obočie.

„Tieto experimenty si nechaj pre ženskú časť osadenstva,“ odvetil, na čo som iba pobavene pokrútila hlavou. Trojlístok uzatvorila rovnako šialená duša ako ja.

„Ja tú tvoju rozprávku veľmi rada ochutnám,“ povedala Rina a potom zdvihla papierové poháriky. „Ty si na oplátku musíš dať vianočný punč. Leo vypil už tri,“ vysvetlila, zatiaľ čo mi do ruky vtlačila pohárik s pariadou sa tekutinou.

„Vidím, že dnes nestrácate čas. A to je len štvrtok. Mám sa báť, čo vymyslíte zajtra?“ spýtala som sa, keď som opäť zamkla dvere a spoločne sme zamierili k zvyšným členom našej rodiny, ktorí sa okamžite usadili na gauč.

Nemali sme síce rovnakú krv, ale vyrástli sme spolu v jednej domácnosti a odvtedy sme boli nerozluční.

„Prečo ešte nemáš vytiahnuté plátno, Sinny?!“ podpichol ma Leo, keď spolu s Liv rozprestreli vankúše a deky na zem.

„Mala som dnes veľa ľudí!“ vyhrkla som na svoju obranu a zamierila spustiť plátno, na ktorom si dnes zapneme prvý film, v tomto prípade seriál, z nášho adventného kalendára. Naša každoročná vianočná tradícia.

„Kto sa teší, ako sa Dash a Lily stretnú ešte skôr, než si začnú písať cez červený denník Pani Basel E?“ spýtala sa Rina, na čo sme sa všetci rozosmiali.

„Čo som komu urobil?“ zamrmľal Leo naoko podpichovane, ale on bol z nás štyroch najviac sentimentálny. Jeho manželka Ella to však na ňom milovala rovnako ako my.

„Si v poriadku?“ opýtala sa ma potichu Rina, keď som si sadla vedľa nej po tom, čo som všetko nachystala.

Nasilu som sa usmiala. „Samozrejme. Prečo by som nebola?“

Pokrčila plecami a hrala so mnou. „Iba som sa spýtala.“ Potom z nej všetka vážnosť zmizla, keď prikázala: „Pustite to už!“

Odpila som si z vianočného punču a pohodlne sa zabali-la do deky. Leo si ukradol čokoládové crinkles, ktoré rozvo-niavali v celom priestore, Liv legendárne vianočné pavlov-ky s granátovým jablkom a Rina sa nezaprela s vanilkovými rožkami. Spokojne som sa oprela, pretože všetko to pečenie sa predsa len vyplácalo.

„Mám vás rád, sestričky,“ zamumľal popod nos Leo aku-rát v momente, keď sa Lily dozvedela, že Vianoce strávi iba s bratom. Jej sklamanie som vnímala aj cez obrazovku.

Všetci sme sa schúlili k sebe, ako sme mali vo zvyku, keď sme boli ešte deti, a nikto z nás už po zvyšok seriálu neprehovoril.

Ráno ma zobudilo niečo vlhké a chlpaté.

„Buddy, ešte päť minút!“ zamrmľala som do vankúša, za-tiaľ čo môj zlatý retriever s absolútnym odhodlaním pokračo-val v olizovaní mojej tváre, akoby od toho závisel jeho život.

Nespokojne som zavrčala a rozlepila oči. Pohľad na digitálne hodiny ma prinútil okamžite si zahrešiť popod nos. Bolo len pár minút pred šiestou ráno.

„Opäť si niečo zožral, ty zloduch,“ frflala som si sama pre seba, keď som si obúvala čižmy a takmer poslepieacky obliekala bundu a čiapku.

Buddy skákal ako šialený a ja som sa napriek podráždeniu, že som nenaspala viac ako päť hodín, usmiala.

Keď sme vyšli na chodbu a zišli dolu úzkym schodiskom historického bytového domu, snažila som sa na neho vyčítavo zazrieť, no on si napriek tomu spokojne kýval chvostom.

Mesto ešte spalo. V tejto časti bývalo nadržanom zvláštne ticho, akoby sa starobylé opustené ulice na pár hodín stali kulisou filmu. Lampy vrhali na dlažbové kocky mäkké zlatisté svetlo a mráz kreslil po výkladoch jemné strieborné ornamenty.

Práve preto som to tu milovala. Občas sa v rannom šere dalo nájsť niekoľko vzácných minút, počas ktorých človek nemusel patriť nikomu inému, iba vlastným myšlienkam.

Zívajúc som s Buddym zamierila do parku a moju náladu ako vždy zlepšil vianočný stromček uprostred námestia. Okolité stromy boli ovešané vianočnými svetielkami a v tichu rána tu panoval hypnotický pokoj.

Myseľ som nechala snívať a dovolila si preniesť sa do rôznych scenárov, ktoré mi žili v hlave. Nakoniec som skončila pri svojom poslednom rozpísanom rukopise. Ten vianočný príbeh som mala v zásuvke už rok, no neodvážila som sa poslať ho do vydavateľstva. Sama netuším prečo.

Nahovárala som si, že na to pri vedení knižnice a sťahovaní sa jednoducho nebol čas, ale šlo len o výhovorky.

Nikto o tom rukopise nevedel. Nikomu som nepovedala o priechinkoch ukrytých v mojom počítači, o desiatkach dokumentov plných viet, ktoré som nikdy nedovolila nikomu čítať. Tie texty boli mojou najtajnejšou svätyňou – miestom, kam som schovávala všetko, čo sa odohrávalo v mojom vnútri.

Nehovorilo sa o tom, aké je v skutočnosti desivé odhaliť svetu vlastnú dušu. Dať ľuďom do rúk svoje slová a dovoliť im rozhodnúť, či majú nejakú hodnotu. Možno som jednoducho nemala dostatok odvahy, aby som čelila možnosti, že nie som dosť dobrá. Bola som zbabelec.

Z myšlienok ma vytrhlo vibrovanie telefónu vo vrecku kabáta. Keď som zbadala meno volajúceho, rozžiarila sa mi tvár. „Theo! Netušila som, že si sa už vrátil z Iránu!“

Hlas svojho brata som nepočula celé dva mesiace. Neustále sme sa míňali medzi jeho misiami, presunmi a mojím chaotickým životom. Od chvíle, keď ako osemnásťročný vstúpil do armády, sa z našich stretnutí stala vzácnosť. Bola som rada, ak som ho videla raz do roka.

„Ahoj, sestrička, aj ja ťa rád počujem. Trochu som sa obával, či ťa nezobudím...“

„Nie, Buddy to urobil za teba,“ povedala som podráždene, zatiaľ čo môj pes sa veselo váľal v snehu.

„Dobrý chlapec,“ zasmial sa mi Theo do ucha. „Ako sa máš? Čo je nové? Ako ide knižnica?“ zasypal ma niekoľkými otázkami a ja som sa usmievala ako malá, keď som ho oboznamovala s novinkami v mojom bežne nudnom živote.

„Škoda, že neprídeš na Vianoce,“ zamrmlala som na záver, pretože to už budú tretie Vianoce, ktoré strávime oddelene. Chýbali mi tie časy, keď naše sviatočné dni prekypovali životom vo veľkom rodinnom kruhu.

Leo s Ellou, Liv s Alexom, Rina... s kýmkoľvek, koho práve v tom období uháňala, Viola s tetou a ja s Theom. Po katastrofe so Samuelom spred dvoch rokov som sa definitívne vzdala snahy privádzať na rodinné oslavy mužov, ku ktorým som aj tak nič necítila.

Možno som jednoducho chcela priveľa. Možno som stále čakala na tú povestnú iskru, ktorú som v živote pocítila iba raz.

„Zem volá Siennu!“ Pri Theovom hlase som sa strhla a tiež sa zaškerila, pretože jeho chrapľavý smiech bol chytľavý.

„Prepáč, stratila som sa v myšlienkach.“

„Nič nové pod slnkom,“ podpichol ma, no potom zvažnel. „Mrzí ma to, Sinny. Vieš, že armáda si nepýta moje povolenie.“

Nechcela som, aby sa cítil previnilo, tak som do hlasu vložila ľahkosť, ktorú som však celkom necítila. Nebola som predsa už malé dievčatko, ktorému v desiatich rokoch umreli rodičia.

„Ešteže si sa aspoň vypracoval na veliteľa a môžeš terorizovať nováčikov svojimi psychopatickými tréningmi. Už len to je samo osebe tvoj vianočný darček.“

Chvíľu bolo na druhej strane linky ticho a potom som znovu počula jeho uvoľnený smiech.

„To robí tá múdrosť môjho veku.“

Prevrátila som oči. „Si starší len o deväť rokov, Theo.“

„Veď presne o tom hovorím,“ prehodil a ešte niekoľko minút sme sa rozprávali, kým si nepovzdychol. „Musím už ísť, Sinny. O dvadsať minút máme cvičenie. Tento týždeň ti ešte zavolám. Sľubujem.“

S jemným úsmevom som prikývla, aj keď ma nemohol vidieť. „Dobre. A dávaj si pozor.“

„Vykonám. Maj sa, sestrička,“ rozlúčil sa a ja som zložila. Pozrela som sa na Buddyho celého od snehu a vzdychla si. Naozaj mám ťažký život...

Rina: Mala som dnes dokonalý vianočný orgasmus! 🥰🥰🥰

Sienna: Prečo je toto prvá správa dňa?

Leo: A prečo si ty hore o šiestej ráno? Nejaký nový neznámy, o ktorom nevieme? 🤔🤔

Liv: Nezačal by sa deň bez toho, že by nám Rina nepovedala o svojich nočných radovánkach. Spravila si tomu nešťastníkovi aspoň kávu, alebo si ho vykopla, hneď ako ťa urobil?

Liv: A prisahám, že ak má Sienna práve doma chlapa, tak sú dnešné drinky na mňa!

Sienna: 🙄🙄🙄

Rina: TY SI S NIEKÝM SPALA A JA O TOM NEVIEM?

Sienna: Žiadny sex sa nekonal. Všetci sa upokojme.

Leo: 🤔🤔

Liv: Hovorila som...

Rina: 🤔🤔🤔

Sienna: 🙌🙌🙌

So smiechom som sa vracala s Buddym naspäť domov, keď som prekvapene zastala. V okne vedľa môjho bytu sa svietilo. Zmätené som sa zamračila. Odkedy som sa pred desiatimi mesiacmi prisťahovala, ten byt zívaj prázdnotou. Ani som si nevšimla, že mám nových susedov. Asi by som si mala vziať voľno.

Áno, Sienna. Vezmi si voľno v najsilnejších týždňoch roka pre tvoj biznis. Naozaj inteligentný nápad.

Pokrútila som hlavou nad svojim vnútorným ja a ťahala Buddyho dnu.

O niekoľko hodín som už blokovala jednu knižku za druhou, a keď sa priestor pred obedom konečne trochu vyprázdnil, s povzdychom som vytiahla syrové cestoviny, ktoré som si včera odložila. Vyšla som na poschodie a spokojne sa rozhliadla po priestore, ktorý som milovala viac, než by bolo zdravé priznať nahlas.

Práve tieto obrovské okná ma kedysi definitívne presvedčili podpísať nájomnú zmluvu. Tiahli sa cez dve podlažia a vpúšťali dovnútra toľko svetla, až mal človek občas pocit, že sa nachádza skôr v zimnej záhrade než v knižnici. Strávila som celé mesiace tým, že som vyberala každý kus nábytku, každé kreslo, každú lampu a drobnosť, len aby sa tu ľudia cítili bezpečne. Útulne. Ako doma. Chcela som prepojiť pokoj klasických knižníc s uvoľnenou atmosférou kníhkupectva, aby si tu mohli vypiť kávu, porozprávať sa o najnovšej knihe alebo jednoducho iba rozjímať. Bol to môj sen – vytvoriť niečo, čo milujem, a nazvať to svojím.

A teraz, keď bol celý priestor zaplavený vianočnými dekoráciami, jemnými svetielkami a vetvičkami imela, pôsobiло to tu ako v rozprávke.

Neprešlo ani päť minút, keď sa opäť otvorili dvere a ja som potlačila podráždenie, že niekto v tomto meste nedokázal rešpektovať ceduľu s nápisom *Prestávka*. Zamierila som dolu schodmi s núteným úsmevom, no zarazila som sa uprostred kroku.

„Ahoj,“ povedal malý chlapec v zelenej čiapke so širokým úsmevom na perách.

„Ahoj...“ pozdravila som zmätene a pozrela sa za neho, ale zdalo sa, že je sám. „Môžem ti nejako pomôcť? Kde máš

rodičov?“ spýtala som sa, keď sa na mňa len jednoducho škeril.

„Ocino mi išiel kúpiť horúcu čokoládu, ale ja som cez okno videl tú obrázkovú verziu Harryho Pottera, o ktorú som poprosil Ježiška na Vianoce, a neodolal som.“

Kým dorozprával, na tvári mi svietil široký úsmev. „Tak poď, ty nezbedník. Pozrieme sa na ňu, aby si si bol istý, že je to tá, ktorú chceš,“ povedala som so žmurknutím a natiahla ruku, aby sa ma chytil.

Chvíľu na ňu nedôverčivo hľadel, ale napokon som asi prešla jeho testom, keď vložil svoje malé prstíky do mojej dlane.

„Ako sa voláš?“ opýtala som sa, práve keď sa opäť rozle-teli dvere.

„Grayson Adam Fisher! Kde som ti povedal, že ma máš čakať?“

Chlapec sa mi okamžite vytrhol zo zovretia a ja som sa so smiechom otočila k hlasu jeho našťavaného otca, keď som však uvidela, kto stál v mojej knižnici, celkom som zbledla.

„Prepáč, oci,“ zaškeril sa Grayson, keď k nemu dobehol a prakticky mu z rúk vytrhol pohár s čokoládou. „Chcel som si len pozrieť to špeciálne vydanie Harryho Pottera. V škole sa o tom všetci rozprávajú.“

Plnú pozornosť venoval Graysonovi, takže si nemohol všimnúť, že na neho zízam s otvorenými ústami.

Dal Graysonovi dole čiapku a postrapatil mu blondávé kučierky. „Nikdy neodchádzaj bez toho, že by si mi to oznámil. Rozumieš, Gray?“ povedal prísne, ale všimla som si, že mu mykalo kútikmi úst.

Grayson horlivo prikývol a potom sa obrátil ku mne. „Môžeme sa už pozrieť na tú knihu?“

Až vtedy jeho otec presunul svoju pozornosť na mňa. Zvraštil obočie, akoby mu myšlienky šrotovali v hlave, no v ďalšej sekunde sa mu rozšírili zreničky.

„Sienna?“ vydýchol neveriacky a ja som nedokázala zastaviť svoje oči, ktoré si ho celého prezerali. Vyzeral inak. Staršie. Tvrdšie. Mal širšie plecia, ostrejšie črty a v očiach niečo, čo tam kedysi nebývalo. A predsa som ho spoznala okamžite.

Srdce v hrudi mi nepríjemne zovrelo.

„Ahoj, Rafe,“ povedala som potichu a obaja sme na seba zostali zízať.

Gray skákal pohľadom zo mňa na svojho otca a na jeho detskej tvári sa postupne usádzal zmätok.

„Vy dvaja sa poznáte?“

Prerušila som očný kontakt s Rafom a pozrela sa na Graysona.

„Ani veľmi nie...“ začala som v tej istej chvíli, keď Rafe vyhrkol: „Áno.“

Obaja sme sa zarazili a potom sa na Rafovej tvári zjavil pomalý úsmev, ktorý kedysi spôsoboval, že som strácala reč. „Myslím si, že niekoľko rokov je celkom dlhý čas, aby si niekoho poznala, Sinny,“ prehodil jemne a ja som okamžite zachytila ten provokačný podtón.

Sťažka som prehltna a cítila, ako sa mi krv ženie naspäť do líc. Oči mi neustále behali k dverám, či ich sem niekto nebude nasledovať. Napríklad Nina Kellerová...

Odkašľala som si a naschvál venovala pozornosť Graysonovi. „Donesiem ti ukázať tú knižku, dobre?“

Nepočkala som na ich reakciu a utekala do detskej sekcie, hoci som jeden kus mala vyložený aj na polici.

Vybehla som hore schodmi a oprela sa o stenu, aby som upokojila svoj dych. Nie je možné, že sa Rafe práve nachádza v mojej knižnici. A navyše so svojím synom. Vedome som sa vyhýbala akýmkoľvek informáciám, akoby samotná zmienka o jeho mene mohla rozbiť niečo, čo som v sebe dôkladne zlepovala.

Neexistoval racionálny dôvod, prečo by ma jeho prítomnosť mala takto rozhodiť. Možno sa mi však moje vnútorné ja snažilo naznačiť, že zvyknem klamať sama sebe častejšie, než by som mala. Pretože Rafe Fisher mi pred siedmimi rokmi zlomil srdce a ja som práve v tomto momente zistila, že sa ešte stále nezahojilo.